

Отже, сленг – досить поширене мовне явище, яке яскраво відображає життя різних шарів сучасного українського суспільства.

Ляхов Д.
НТУ «ХП»

МОВА – ЦЕ СЕРЦЕ НАЦІЇ

Мова – це серце нації, а нація – це особистість; вона має обличчя, свій характер, темперамент, свою культуру, мораль, честь і гідність, свої цінності, своє минуле, сучасне та майбутнє. Мова – це невичерпна духовна скарбниця, в яку народ безперервно вносить свій досвід, усю гаму свого розуму та почуття.

Із сивої глибини віків бере початок наша мова. Шлях її розвитку – це тернистий шлях боротьби. Дуже багато жорстоких років пережила наша рідна, наша невмируща мова, мужньо витерпівши наругу та найлютіших царських сатрапів і посіпак шляхетно-панських, своїх панів та підпанків. Перетерпіла вона і дикунський циркуляр царського міністра Валуєва, який заборонив друкувати книги українською мовою, окрім творів художніх, і ганебний із найганебніших Емський указ 1876 року, який зовсім заборонив друкувати книги українською мовою.

Українська мова невіддільна від українського народу, від його історичного розвитку, від самої держави, від рідної землі. Нашою мовою Маруся Чурай складала пісні, які додавали козакам снаги, нею звучали накази славнозвісного полководця та гетьмана П.Сагайдачного, який вів на бій козацькі полки. Це мова запорізьких козаків.

Українська мова – це мова великого народу, великої культури, нашої історії. Українською мовою написані невмирущі твори І. Котляревського і Т. Шевченка, І. Франка та Лесі Українки, І. Нечуя-Левицького та М. Коцюбинського.

Любов до Батьківщини не можлива без любові до рідного слова. Тільки той може осягти своїм розумом і серцем красу, велич і могутність Батьківщини, хто збагнув відтінки та пахощі рідного слова, хто дорожить ним, як честю рідної матері, як колискою, як добрим іменем своєї родини.

Мартиненко В.
НТУ «ХП»

КИРИЛО-МЕФОДІВСЬКЕ БРАТСТВО ТА ЙОГО ВНЕСОК В ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Кирило-Мефодіївське товариство – таємна політична національно-патріотична організація (грудень 1845 – березень 1847, Київ).

Засновники: В.Білозерський, М.Гулак, М.Костомаров. Згодом до них приєдналися 9 осіб, серед них Т.Шевченко, П.Куліш.

Зв'язки з Кирило-Мефодіївським братством підтримували ще близько 100 чоловік. Братство ставило головною метою досягнення державної незалежності України у складі федеративної спілки таких самих незалежних слов'янських

держав. Члени товариства виступали за повалення самодержавства та ліквідацію кріпацтва в Російській імперії. Першою шляхом створення федерації мусила піти Україна, яку Костомаров та його однодумці вважали водночас за найбільш пригнічену, й найбільше галітарною серед усіх слов'янських суспільств – через відсутність у ній знаті. Подібне до Христового, воскресіння цієї країни описувалося у псевдо біблійному стилі: «І зруйнували Україну. Але то лише здавалося, бо голос України не змовк. Встане Україна з своєї домовини і закличе братів-слов'ян; почувши її заклик, повстануть всі слов'яни. І стане Україна самостійною республікою у слов'янському союзі. Тоді всі народи вказуватимуть туди, де на карті розміщена Україна, і казатимуть: «Дивіться, відкинутий будівельниками камінь став наріжним каменем». Таке мессаїнське бачення майбутнього України у межах федерації хоч і спиралося на надмірно ідеалізовану картину її минулого, але виключало ідею її повної незалежності. Переважна більшість членів товариства, за винятком Шевченка й ще кількох, сумнівалися у здатності своїх «м'яких» і «поетичних» співвітчизників існувати незалежно.

Більшість висловлювалася за еволюційні методи, сподіваючись, що загальна освіта, пропаганда й «моральний приклад», який вони подаватимуть властям, – це найдійовіші засоби досягнення поставленої мети. На відміну від них Шевченко і Гулак представляли думку меншості, згідно з якою лише шляхом революції можна здійснити бажані зміни. Складена колективно програма товариства «Книга буття українського народу, або Закон Божий» у 109 положеннях за допомогою релігійно-повчальних та історико-публіцистичних аргументів доводила право українського народу бути ініціатором боротьби за національне й соціальне визволення слов'янських народів та за об'єднання їхніх новостворених демократичних республік у федеративну спілку.

Права і обов'язки членів Кирило-Мефодіївського братства регламентувалися статутом. Громадську роботу кирило-мефодіївці зосередили навколо освіти народу і піднесення економіки України, видання популярних книжок, запровадження широкої мережі початкових навчальних закладів, готували агітаційні відозви із закликами розгорнути національно-визвольну боротьбу.

Заарештовані царськими властями, які вбачали у Кирило-Мефодіївському братстві небезпечну антиурядову організацію, за вироком, затвердженим Миколою I, всі 12 учасників товариства були покарані засланням на різних місцях імперії.

Таким чином, значення Кирило-Мефодіївського товариства є важливим, тому щовоно явило собою першу, хоч і невдалу, спробу інтелігенції перейти від культурницького до політичного етапу національного розвитку; воно привернуло увагу царського уряду (щодо ти намагався розіграти карту українофільства протипольських культурних впливів в Україні) до потенційної небезпеки зростаючої національної свідомості українців; ліквідація товариства

дала сигнал до наступу антиукраїнської політики і ознаменувала початок довгої безупинної боротьби української інтелігенції з російським царатом.

Могіліна Д.
НТУ «ХПІ»

РОЗВИТОК АНТИЧНОГО КРАСНОМОВСТВА

Епоха античності вважається золотим віком ораторського мистецтва та характеризується прагненням людини до будь-яких змагань в усіх сферах суспільного життя. Основним способом перевершення інших за допомогою власного інтелекту та освіченості є риторика. Її засновником є давньогрецький софіст Георгій. Важливим для софістів було вміння публічно виступати, володіти мистецтвом виголошення промов, обґрунтовувати власні думки, вміння сперечатися.

Риторика Сократа використовує постулати істини і добра. Метою Сократа було мистецтво ведення бесіди задля досягнення істинного значення. Думки та погляди Сократа розвинув Платон. Найважливішою думкою Платона було те, що завдання оратора полягає в переконанні та в пошуку істини.

Аристотель створює систему філософської риторики. Велику увагу він приділяє вирішенню питання про те, чим відрізняється риторика від інших мистецтв, які теж мають справу зі словом, а також докладно аналізує структуру промови. Ораторське мистецтво було тісно пов'язане з політичною діяльністю. Найбільш відомими давньогрецькими ораторами були Перікл, Лісій і Демосфен. Серед переваг Лісія слід відзначити його здатність готувати матеріал у досить невеликі строки, що встановлювались афінським судом. Демосфен довів, що для оратора природні задатки не є головними, а головним є постійне тренування думки і слова. Для епохи республіки у Давньому Римі не був характерний культ чисто-го слова, звукової гармонії, насолода від витонченості оратора. Коли римляни звернулись до грецької риторики, то відбувся рух від простоти промови до нагромадження.

Відомий римський оратор і філософ Марк Туллій Цицерон вважав, що для красномовства необхідними є природне обдарування, навички та знання. Давню суперечку між риторикою та філософією Цицерон вирішує на користь риторики, його філософія – це філософія під знаком риторики.

Християнська проповідь поєднала в собі численні філософські та релігійні вчення епохи. У своїх проповідях нового віровчення апологет Тертуліан заперечує розум і замінює його парадоксальним містичним чуттям і співпереживанням. Формування церкви – це важливий період у розвитку християнської риторики. Так вважав Ориген, який вказував на необхідність спеціальної підготовки проповідника.

Лібаній, який був учителем ораторського мистецтва, вважав риторику необхідною як у суспільно-політичній сфері, так і у сфері виховання.